

Z d ů v o d ů:

Nelze upřítí důvodnost zmateční stížnosti státního zastupitelství, napadající výrok soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259 č. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek podle § 314 tr. zák. Soud odůvodňuje osvobození tím, že výrok »my v tom máme větší praxi« byl obžalovaným pronesen »jen v rozmluvě a že jako takovým nemohlo býti ve vykonávání služby policejního komisaře P. překáženo«.

Právem namítá stížnost, že výrok »v rozmluvě« je tu neurčitý, chtíc tím patrně uplatnití nejasnost odůvodnění zprošťujícího výroku po stránce skutkové podle č. 5 § 281 tr. ř. Z cit. věty není patrné, chce-li soud říci, že obžalovaný pronesl onen výrok při rozmluvě s policejním komisařem P-em, tedy snad při jeho úředním jednání proti obžalovanému samému, ve kterémžto případě by ovšem nešlo o »vměšování se« do služebního výkonu (rozh. n. s. 2899), nebo jaký jiný smysl by mohla mít slova »jen v rozmluvě«. Nelze proto napadený výrok soudu vůbec ani spolehlivě přezkoumati s hlediska právního. Tolik je však jisto — a tu je stížnost rovněž v právu —, že při první eventualitě by výrok ten byl v odporu se zjištěním rozsudku, že obžalovaný pronesl závažná slova, když P. vyslyšel předsedkyni schůze Helenu Š-ovou, jinak ale že nalézací soud vychází z mylného výkladu pojmu »vměšování se« do služebního výkonu [č. 9 a) § 281 tr. ř.]. Takovým »vměšováním« je jakékoliv jednání ovládané snahou, by úřední osobě nějaký služební výkon byl stížen. Může jím býti samozřejmě také hovor, »rozmluva«, při čemž ani nesejde na doslovu pronesených slov, je-li jen výrok vůbec způsobilý úřední osobu při služebním výkonu rušiti, vytrhovati, její pozornost od služebního jednání odvracet. Po subjektivní stránce pak je třeba, aby pachatel jednal v úmyslu úřední osobě při služebním výkonu překážeti, služební výkon stěžovati (rozh. n. s. 699). Z oné věty, kterou nalézací soud odůvodnil zproštění obžalovaného z obžaloby pro přestupek podle § 314 tr. zák., nelze poznati, chce-li tu soud vyloučiti právě naznačený úmysl obžalovaného. Pro případ však, že by se za to mělo, že tomu tak je, dlužno přisvědčiti zmateční stížnosti, že by pak rozsudek byl neúplný, poněvadž soud nepřihlédl k důležitým výsledkům řízení, nasvědčujícím tomu, že obžalovaný onen úmysl měl

Čís. 5072.

Zákon na ochranu republiky rozšířil trestnost jednání namířených proti bezpečnosti republiky tím způsobem, že pokus o násilný podnik v zákoně speciálně vytýčený (§ 1) stíhá jako skutek již dokonaný, přípravné jednání pak k pokusu takovému, jinak dle zásad trestního práva beztrestné, nabylo-li určitých forem (též spolčení), normuje jakožto samostatný zločin přípravy úkladů dle § 2 cit. zák.

Také svádění, byť i nedokonané, k této trestné přípravě úkladů spolčením se zejména zdejších příslušníků v SA. podléhá sankci § 9 tr. zák. a § 2 al. 1 zák. na ochr. rep., jde-li o svádění ke spolčení se, jež má býti nebo je přípravou ku provedení násilného pokusu o odtržení části území Čsl. republiky a přivtělení jeho k Německu, byť i v době ještě vzdálené a blíže neurčitelné.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, Zm I 498/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. března 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem pokusu svádění ke zločinu přípravy úkladů o republiku podle § 9 tr. zák. a § 2 al. 1 zák. na ochr. rep.

Z d ů v o d ů:

Zmatek hmotněprávní podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. provádí stížnost popíráním znaku »násilí«, nezbytného pro skutkovou podstatu zločinu příprav úkladů podle § 2 zák. na ochr. rep. Ve zjištění však, že činnost NSDAP. v sousední říši je — podle jejího programového cíle — namířena proti integritě Čsl. republiky, a to integritě územní, tedy proti reálné podstatě státu, je znak násilí již nutně zahrnut, neboť by ku provedení toho bylo nezbytně třeba násilí, ať již násilí vojenského při mezinárodním konfliktu válečném s cizí mocí, ať násilí, jež by se projevilo formou vnitrostátního odboje, vzníceného vlivem a agitací pro spojení pohraničních krajů Němci obývaných s Německem podle programu strany NSDAP. Spolčení se po vojenském způsobu, jakým se jeví SA., jež podle svého úkolu slouží k dosažení programových úkolů činnosti NSDAP. a je takto namířena též proti právnímu statku celistvosti čsl. území, je spolčením se »k úkladům o republiku«, ku provedení pokusu o násilné odtržení části území a přičlenění jeho cizímu státu, zejména když jsou do SA. přijímáni a v nich slouží českoslovenští státní příslušníci, sledující právě účely irredentistické. Je samozřejmo, že takto organizovaný a vojensky vybudovaný mohutný útvar sousedního státu ohrožuje již svojí existencí bezpečnost našeho státu značnou měrou. Zákon na ochranu republiky rozšířil trestnost jednání namířených proti bezpečnosti republiky tím způsobem, že pokus o násilný podnik v zákoně speciálně vytýčený (§ 1) stíhá jako skutek již dokonaný, přípravné jednání pak k pokusu takovému, jinak podle zásad trestního práva beztrestné, nabylo-li určitých forem (též spolčení), normuje jakožto samostatný zločin přípravy úkladů podle § 2 téhož zák. Také svádění, byť i nedokonané, k této trestné přípravě úkladů spolčením se zejména zdejších příslušníků v SA. podléhá sankci § 9 tr. zák. a § 2 al. 1 zák. na ochr. rep., jde-li o svádění ke spolčení se, jež má býti nebo je přípravou ku provedení násilného pokusu o odtržení části území Čsl. republiky a přivtělení jeho k Německu, byť i v době ještě vzdálené a blíže neurčitelné. Podle zákona není třeba, aby násilný podnik ohrožoval stát bezprostředně pro dobu již nejbližší.

Že však obžalovaný sledoval při svádění B-a ke vstupu do SA. právě tento účel, dovodil rozsudek správně z jeho členství ve straně DNSAP., jež podle svého programu usilovala především právě o sloučení zdejších Němců a území jimi obývaných v jednotné říši německé. Pro československé státní příslušníky německé národnosti a zejména právě členy DNSAP., vstupující za hranicemi do SA. byl notoricky rozhodný právě tento shodný bod programu obou stran, jež měly SA. prováděti; tuto obecně známou, činností SA. oddílů v pohraničním území potvrzenou skutečnost nemůže zvrátiti poukaz stížnosti na slavnostní prohlášení směrodatných faktorů říšskoněmeckých o jiném poslání SA. Napadá-li

stížnost úsudek vojenských znalců o povaze SA. i úsudek mezinárodní odzbrojovací konference v Ženevě, v rozsudku zmíněný, je to jen nepřipustné brojení proti průvodům prvního soudu a proti jejich hodnocení.

Poněvadž takto znak násilí je v zamýšleném výsledku činnosti obžalovaného dán a v rozsudku byl správně doveden jak ve směru objektivním, tak i subjektivním, bylo působení obžalovaného na B-a, by vstoupil do SA., podřaděno správným výkladem zákona pod předpis § 9 tr. zák. a § 2 al. 1 zák. na ochr. rep. Dožaduje-li se pak zmateční stížnost, aby trestný skutek byl právně posouzen leda podle § 17 zák. na ochr. rep., je bezdůvodná, jakmile bylo správně nalezeno na skutkovou podstatu přísnějšího trestného činu.

Čís. 5073.

Snížené trestní sazby těžkého žaláře od 1 do 5 let (§ 2 zák. čís. 471/1921) lze použít na zločin padělání peněz podle § 1 zák. čís. 269/1919 sb. z. a n. jen, byl-li spáchán paděláním kolků na bývalých rakousko-uherských bankovkách (zák. čís. 84/1919), nikoliv i, byl-li spáchán paděláním skutečných peněz, označených blíže v § 12 cit. zák.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, Zm I 690/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu porotního ze dne 22. května 1934, pokud jím byl stěžovatel vinným uznán zločinem padělání peněz podle § 1 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Není opodstatněn zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., jež stěžovatel spatřuje v tom, že nebyla dána porotcům dodatková otázka, zda sazba trestu těžkého žaláře v trvání od 1 do 5 let je dostatečná, hledíc k povaze činu. Je sice správný poukaz zmateční stížnosti na to, že nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 2821 sb. n. s. vyslovil, že se má po rozumu §§ 2 a 3 odst. 2 zák. čís. 471/1921 sb. z. a n. dáti, rozhodují-li porotci o zločinu padělání mincí, dodatková otázka, zda sazba trestu těžkého žaláře v trvání od 1 do 5 let je dostatečná, hledíc k povaze činu. Toto rozhodnutí odvolalo se v podstatě jen na rozhodnutí dřívější, uveřejněné pod č. 2441 sb. n. s., a toto opět v podstatě jen na výnos ministerstva spravedlnosti ze 16. srpna 1920, č. 28346/1920. Nejvyšší soud přezkoumává v souzeném případě z doslovu a účelu zákona znova otázku, pokud se výjimečný předpis § 2 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 Sb. z. a n. vztahuje na zločin padělání peněz vůbec, nemohl setrvat na právním stanovisku v cit. rozhodnutí zaujatém, neboť neodpovídá ani doslovu ani účelu § 2 zák. čís. 471/1921.

Podle tohoto místa zákona lze uložit trest podle sazby § 1 téhož zák., t. j. těžký žalář od 1 do 5 let na zločin padělání peněz podle § 1 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 Sb. z. a n., jestliže byl spáchán paděláním kolků uvedených v zákoně ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb.